



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 1010/2016**  
**07.09.2016. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Д., због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у покушају из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Ј.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти К бр. 142/15 од 11.03.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/16 од 08.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2016. године, једногласно је донео

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Д., адв. Ј.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти К бр. 142/15 од 11.03.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/16 од 08.06.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Сенти К бр. 142/15 од 11.03.2016. године, окривљени Х.Т. и И.Д. оглашени су кривим због кривичног дела у покушају недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. и члана 30. и 33. Кривичног законика и осуђени сваки понаособ на казне затвора у трајању од по једне године уз урачунавање времена проведеног у притвору и то окривљеном Х.Т. од 21.10.2011. године до 05.06.2012. године и од 04.02.2016. године до 11.03.2016. године, а окривљеном И.Д. од 24.10.2011. године до 05.06.2012. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно на име трошкова кривичног поступка плате износ од 1.200,00 динара, а на име паушала износе од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом

принудног извршења, док је на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени Х.Т. ослобођен од обавезе да плати износ од 78.000,00 динара, а на име нужних издатака и награде постављеног браниоца по службеној дужности, који су исплаћени на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/16 од 08.06.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног И.Д. а првостепена пресуда, која је исправљена решењем тога суда К бр. 142/14 од 05.05.2016. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти К бр. 142/14 од 11.03.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 704/16 од 08.06.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног И.Д., адв. Ј.М., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде у односу на окривљеног И.Д. и истог ослободи од оптужбе да је учинио предметно кривично дело или пак да исте укине или да укине само другостепену пресуду и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Д., доставио Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Д., као разлог подношења захтева наводи општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док у образложењу захтева означава повреду закона из члан 439. тачка 1) ЗКП а по питању да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело, уз образложење да изрека побијане правноснажне пресуде у односу на окривљеног И.Д. не садржи опис користи коју је окривљени намеравао да прибави, у чему се она огледа, односно уопште не садржи радњу прибављања другом противправне користи а што је битан елеменат кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 30. и 33. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног се надаље истиче да је окривљени оглашен кривим за кријумчарење већег броја лица а да су у изреци

правноснажне пресуде наведена имена само два лица, што се по ставу браниоца не сматра већим бројем лица, па с'тога изрека правноснажне пресуде не садржи ни битне елементе квалификованог облика предметног кривичног дела - недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 30. и 33. КЗ.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

По налажењу Врховног касационог суда изрека правноснажне пресуде којом је окривљени И.Д. оглашен кривим због извршења у покушају кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. и члана 30. и 33. КЗ, садржи опис намере окривљеног И.Д. да прибави имовинску корист окривљеном Х.Т. а која корист се огледа у обећању новчане накнаде од 100 евра по једном кријумчареном мигранту.

Кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи врши се у намери да се себи или другом прибави каква корист, а у конкретном случају изреком правноснажне пресуде је утврђено да је окривљени И.Д. дело извршио у намери да другом и то окривљеном Х.Т. прибави имовинску корист у износу од по 100 евра по једном кријумчареном мигранту, то по налажењу Врховног касационог суда изрека побијане пресуде садржи како објективна тако и субјективна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ за које дело је окривљени и оглашен кривим.

Такође, неосновани су наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да изрека правноснажне пресуде не садржи битан елемент квалификованог облика кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 2. и члана 30. и 33. КЗ а то је кријумчарење већег броја лица преко границе, јер су у изреци означена само два лица. Ово с'тога што је у изреци правноснажне пресуде јасно утврђено да су окривљени И.Д. и Х.Т. преко државне границе између Републике Србије и Републике Мађарске, покушали да прокријумчаре групу од 12 миграната, а што свакако представља већи број лица, па сама чињеница да суд није идентификовао све мигранте наводећи њихова имена, по налажењу Врховног касационог суда није од утицаја на постојање овог квалификованог облика кривичног дела у питању.

По оцени Врховног касационог суда из чињеничног описа радње извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи за које је окривљени И.Д. оглашен кривим и осуђен произилазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. и члана 30. и 33. КЗ, у покушају.

С`тога је Врховни касациони суд, из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на основу члана 491. став 1. ЗКП, у том делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбио, као неоснован.

Бранилац окривљеног И.Д., како то произилази из образложења поднетог захтева за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, уз образложење да суд не даје разлоге о одлучним чињеницама јер с`обзиром на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, није образложио објективну и субјективну везу између окривљених, која мора кумулативно да постоји да би се дело квалификовало у смислу члана 33. КЗ.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у том делу оценио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

С`тога је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,  
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,  
Невенка Важић, с.р.